

UVERTURĂ

DECEMBRIE 1942

Aud o rapsodie

SE LASĂ SEARA ÎN FOAIERUL UNUI ELEGANT HOTEL din Manhattan. Din candelabre atârnă prisme de cristal ce răspândesc o lumină electrică delicată. Pe canapelele de catifea de lângă șemineu, perechi de îndrăgostiți stau laolaltă – bărbații, în uniforme de ofițeri, femeile, în rochii de seară, rezemându-și capul de umerii domnilor. Ospătarii conduc cuplurile către mesele slab luminate, ascunse după ferigi bogate și busturi de marmură ce imită statuile grecești, acolo unde săruturile arzătoare rămân ferite de ochii privitorilor.

Orchestra se încălzește, apoi începe cu acordurile melodiei *Aud o rapsodie*. O cântăreață învăluie scena sclipitoare cu vocea ei care amintește de culoarea chihlimbarului:

DRAGUL MEU, STAI ÎN BRAȚELE MELE
ȘI ȘOPTESTE-MI NUMAI MIE,
APOI UȘOR, SUB ALE NOPTII STELE,
VOI AUZI O RAPSODIE.

Nu e Dinah Shore¹, dar are într-adevăr ceva special.

¹ Celebră cântăreață de jazz din America anilor 1940 (n. tr.).

Un bărbat și o femeie intră în foaier și se îndreaptă spre recepție. Pășesc pe covoarele persane, cu toate privirile ațintite asupra lor. Bărbatul, de o constituție masivă și cu o expresie severă, poartă o pălărie joasă din fetru, ce îi acoperă fruntea. În clipa în care își duce mâna la portmoneul din buzunarul interior al sacoului reiat, răsfrânt, recepționarul amuțește de teamă că nou-venitul ar putea scoate un pistol. Nu eleganță inspiră pantofii săi Oxford în alb și negru, cu vârf ascuțit. Ci primejdie. Jumătate dintre bărbații prezenți îl privesc cu teamă, cealaltă jumătate, cu furie. E genul care te-ar putea călca în picioare, iar el știe asta.

Dar cât de frumos este!

Iar doamna care-l însoțește, încă și mai și!

Poartă un taior cambrat, de un albastru profund, strâns în talie cu o curea, ce i se potrivește ca o a doua piele. Are acel tip de siluetă care le face pe celelalte femei să se resemneze cu totul. De la ondurile părului ca abanosul, coafat și răsucit sub pălăria de cocktail, până la genele lungi și ochii mari ce se întrezăresc prin plasa neagră a micii și delicatei voalete, și până jos, la cusătura ciorapului de mătase ce se pierde în pantofii italienești decupați, din piele, este pur și simplu inefabil de frumoasă. Imposibil de perfectă. Aroma parfumului său își întinde suavele degete peste întreg foaierul. Cu toții, bărbați și femei, își admit capitularea în fața unei asemenea prezențe.

Bărbatul semet știe asta și nu e prea încântat.

Recepționarul începe să se bălbâie când domnul îi frunzărește un teanc de bancnote pe sub nas și îi înșfacă iute cheia din mâna moale. Perechea străbate apoi foaierul, iar el o îndeamnă pe ea să grăbească pasul, ca și cum timpul n-ar mai avea răbdare. Femeia pășește însă agale, de parcă tocmai ar fi inventat arta mersului.

Nu au cu ei niciun bagaj.

Cu toate acestea, un hamal bărbos și încovoiat îi urmează pe scări și apoi de-a lungul coridorului. Privirea aprigă a bărbatului înalt i-ar fi alungat pe alții, dar hamalul acesta, cu un mers șchiopătat, trăncănește în neștire. Și nu pare să fie deranjat de faptul că cei doi îl ignoră.

Ajung în dreptul ușii. Încuietoearea cedează la răsucirea fermă a cheii din mâna bărbatului. Se fac nevăzuți în cameră, dar stăruitorul hamal intră numaidecât după ei.

Apasă repede de mai multe ori pe întrerupător.

— Probabil că s-a ars becul, spune el, scuzându-se. Revin imediat cu cineva de la mentenanță.

— Lăsați!

— O șampanie? sugerează hamalul.

— Valea! îi răspunde bărbatul.

După care, împreună cu încântătoarea-i parteneră, pășește pe holul îngust, trecând de șifonier și camera de baie, și intră în apartamentul amenajat cu bun-gust.

— Cum doriți! adaugă hamalul.

Aud ușa deschizându-se și închizându-se. În clipa următoare, se aruncă unul în brațele celuilalt. Pantofii zboară din picioare, pălăriile sunt azvârlite deoparte. Niciun nasture nu scapă nesmul.

Poate că n-avem încredere în bărbatul acesta și poate că învidiem ori condamnăm o astfel de femeie, însă nimeni nu poate nega că, atunci când se sărută, când acești doi idoli, aceste două exemplare de perfecțiune sculpturală se ciocnesc, ei bine...

Miliarde de săruturi au loc în fiecare zi, chiar și într-o lume însingurată ca a noastră.

Acesta însă e un sărut pentru eternitate. Ca o încleștare de luptă, ca o contopire delicioasă a trupurilor, răsucite laolaltă și înflăcărate.

O vreme, rămân pierduți în această îmbrățișare.

Până când o plasă rece, metalică, se prăbușește peste ei, iar lumina se aprinde brusc.

— Bună seara, Afrodita! zice hamalul cel cocârjat.

DECEMBRIE 1942

Plasa aurie

PRIZONIERII CLIPESC ÎNMĂRMURIȚI, CU CHIPURILE turtite și deformate, asemenea infractorilor care-și trag pe cap un ciorap ca să jefuiască o bancă. Țesătura aurie a plasei, suplă și translucidă, îi apasă cu greutatea lanțurilor de fier ale unei corăbii. E o operă de o frumusețe desăvârșită, realizată cu multă iscusință, dar nu e chiar momentul ca vreunul dintre zei să-i aprecieze măiestria.

Iubitul Afroditei se zbate să sfâșie plasa cu degetele-i sălbatice, dar firele strălucitoare îl strâng ferm.

— O să te trag în țeapă, frățioare! mârâie el. O să-ți zdrobesc capul ca pe o coajă de ou!

Cei mai mulți oameni ar lua-o la goană la auzul acestor amenințări rostite cu glas tunător. Dar nu și Hefaistos. Lui nu îi este teamă de masivul zeu.

— Nu-ți răci gura de pomană pentru el, Ares! spune frumoasa Afrodita și își aruncă privirea nimicitoare către soțul său îmbrăcat în uniformă de serviciu. Pentru un hotel atât de scump, servirea de-aici e sub orice critică.

Hefaistos, zeul focului, al fierarilor și vulcanilor, nu ia în seamă împunsătura. Își trage sufletul pe un fotoliu moale, întinzându-și

picioarul schilodit pe covor, și apoi i se adresează zeului bățăliilor, care într-adevăr îi este frate. Amândoi sunt fiii Herei.

— Peste tot s-a ales praful de servicii de când a început ultimul tău război. Toți oamenii buni sunt peste ocean.

— Acolo unde și ar trebui să fie.

Ares se zvârcolește din nou în plasa aurie. Încearcă să-și creeze pe loc o armă, din nimic. În mod normal, așa ceva i-ar izbuti fără efort.

— Degeaba! a explicat Hefaistos. Ai putea fi la fel de bine muritor, la cât de mult te ajută acum puterile. Plasa mea te împiedică. Nu ai cum să scapi.

Afrodita, zeița pasiunii, se întoarce cu spatele spre soțul său, care îi surprinde privirea într-o oglindă ovală, cu margini aurite.

— Mă dezguști! îi spune ea reflexiei lui. Câine gelos și lingușitor ce ești!

— Gelos? răspunde Hefaistos, prefăcându-se mirat. Cine, eu? Cu o soție atât de loială și de devotată?

Afrodita nu lasă să se vadă dacă vorbele lui au atins-o. Își trage la loc peste bluză sacoul albastru și își leagă la gât o mică eșarfă atrăgătoare.

— Așadar ne-ai prins, îi spune lui Hefaistos. Înfășurați în aceeași plasă, ca doi pești dintr-un izvor. Ce ai de gând să faci cu noi?

— Păi deja am făcut, răspunde el. Primul pas, în orice caz. Să vă arestez.

Ares și Afrodita se uită la el ca și cum ar fi nebun, ceea ce e posibil.

— Pasul doi: vă ofer șansa să pledați vinovați.

Afrodita ridică din sprâncene.

— Să-mi oferi ce?

— O înțelegere, zice el. Renunță la neghiobul ăsta și vino acasă, să-mi fii soție credincioasă! Și totul ți se iartă!

Nu trec nici două sau trei bătaii ale ceasului de pe polița șemi-neului, că Afrodita începe să râdă zeflemitor. Ares, care i-a urmă-rit reacția, grohăie și el în hohote de râs. O reacție prea evidentă, prea zgomotoasă, dar se simte ușurat. Și nici n-a fost vreodată un actor bun.

— Tu crezi că o să renunțe la *asta* pentru *tine*?

Apoi își încordează mușchii – mulți, *foarte* mulți – care i se unduiesc pe sub pielea lucioasă precum delfinii sub apă. Scoaterea cămășii a antrenat lucruri mărețe.

Hefaistos e năruit pe interior, dar, odată ajuns atât de departe, se ține de planurile sale.

— Îmi refuzi oferta? întreabă el. Atunci te duc la judecată pe muntele Olimp.

Plasa, care până acum i-a învelit ca o pătură groasă, se strânge și îi închide pe Ares și pe Afrodita ca un sac de rufe, iar un lanț îi ține atârnați la înălțime. Membrele lor divine, atât de impresionante la statuile de marmură, stau acum îngrămădite incomod, care cum se nimerește. Captura se rotește încet în aer, ca o șuncă perpelindu-se deasupra cărbunilor încinși.

— Dar ce *faci*? strigă Afrodita. Lasă-ne jos *imediat*!

— Înfățișarea la judecată a fost reprogramată, răspunde hama-lul. Tatăl Zeus va fi judecătorul, iar ceilalți zei vor fi jurații.

Zeița frumuseții s-a înverzit un pic la față. Spectacolul întregului panteon de nemuritori râzând în hohote pe seama înjosirii ei! Nimeni nu cunoaște mai bine decât un zeu usturimea batjor-curii divine. Și nimeni nu-ți cunoaște slăbiciunile mai bine decât propriile surori. Mironosițele alea fandosite, cumiști nevoie-mare, Artemis și Atena, care mereu au privit-o de sus.

Așa chircită ca un pui, cum e acum, Afrodita are totuși mândria ei. E infinit mai bine să se tocmească cu soțul într-un hotel fișos din Manhattan decât să tremure de frică în fața întregii familii.

— Hefaistos, începe ea cu blândețe, există cumva și o a treia opțiune?

Atunci când vrea, Afrodita poate avea un glas cafeniu, catifelat. Observă că soțul o ascultă, așa că apasă mai tare pedala în favoarea ei.

— N-am putea pur și simplu să o rezolvăm aici? Între noi trei? adaugă ea, dându-i un cot lui Ares. O să stăm aici în plasă și o să ascultăm. Ares o să se poarte frumos. Cu siguranță nu e cazul să-i târâm și pe alții într-o chestiune atât de intimă.

Hefaistos ezită. Intimitatea e teritoriul Afroditei. O cameră de hotel îi oferă practic avantajul de a juca pe terenul ei. Suspectează o păcăleală la mijloc.

Într-un fel însă, ea are dreptate. Și el ar trebui să-și sacrifice pe altar mândria dacă ar diseca în public toată povestea asta.

— Fă-mă să înțeleg! zice el încet. Refuzi dreptul la un proces cu judecată?

— Hai, scutește-ne! intervine Ares. Ești fierar, ce naiba, nu avocat!

Hefaistos se întoarce către soția sa.

— În regulă, spune el. Îl putem ține aici. Un proces privat. Eu voi fi judecătorul.

— Judecător, jurat și călău? protestează Ares. Instanța asta judecătorească e o făcătură!

Hefaistos ar vrea să fi avut acum un aprod care să-l ciomăgească pe spectatorul ăsta gălăgios. Dar probabil că nu cu asta se ocupă aprozii.

— Nu-l băga în seamă! îi spune Afrodita soțului. Deja arunci judecăți asupra noastră, așa că, da, fii judecătorul, dacă crezi că rolul ți se potrivește.

Ares râde zgomotos.

— Uite care-i faza, bătrâne! Hai să ne luptăm pentru ea. Fie ca zeul cel mai bun să câștige!

De câte ori nu și-a imaginat Hefaistos scenariul ăsta încântător... Nici măcar mintea lui divină nu poate ține socoteala! Toate acele arme viclene și desăvârșite pe care le-a născocit în singurătatea nopților nedormite, punând la cale o mie de modalități de a-i da o lecție fratelui său încrezut! Cum ar fi dacă...

Dar nu accepți o provocare la duel venind din partea zeului războiului. Hefaistos nu e prost.

Poate doar când vine vorba de soția sa.

Își face deodată rost de un pupitru și un ciocănel.

— Rog restabilirea ordinii în sală! anunță el. Declar procesul deschis.